

Олена Рожелюк

Параман, Вервиця й врятування нашої родини

Доповідь виголошена в часі Ювілейної Місії в церкві св. Маргарити Марії у Слейдел, Люїзіана, США, від 4-6 червня 1999 р.)

Називаюсь Олена Рожелюк. Мій чоловік, Михайло, є дентистом в Торонто, Канада. Тому, що наша розповідь є так тісно пов'язана з Гарабандалом в Еспанії, мені приходиться насамперед коротко розповісти про події Гарабандалу.

Гарабандал, - це маленьке село у Кантабрійських горах північної Еспанії, де «мала б» появляється Пречиста Діва Марія чотирьом дівчаткам між 1961-1965 роками. Кажу «мала б» тільки тому, що Церква все ще не прийняла остаточного рішення відносно цих появ. Все таки, те, чого ми з Михайллом там зазнали, цілком усунуло в нас усякий сумнів.

Параман

Мати Божа з'явилася у Гарабандалі як Пречиста Діва Кармельської Гори. Гора Кармель находитися біля Назарету. У ранніх роках християнства, саме в печерах цієї гори засновувались перші монаші спільноти. Після зруйнування Єрусалиму, монахи розбіглись по всьому світу. У тринадцятому сторіччі, їхнім протоігumenом був англієць, св. Симон Сток. У 1251 р., йому з'явилась Мати Божа саме такою, як Вона з'являлась у Гарабандалі, зодягнена в білу сукню, вкриту голубим плащем, а з плечей Її звисав у повної довжини брунатний фартух. Вона зняла цей «параман» зі своїх плечей і дала його св. Симонові, кажучи: «Оце буде одяг захисту для твого загромадження. Хто помре зодягнутий у цей Мій параман, не зазнає вічного вогню».

Отож, коли ми пригадаємо собі традиційний одяг багатьох монахів і монахинь, бачимо, що він включає довгу смугу матеріялу, що звисає з рамен і сягає до кісток - спереду і ззаду. Оце і є параман. Проте, годі було б сподіватись, щоб світські люди, як ви чи я, могли б носити такий параман, тому Церква пристосувала

його для звичайних людей і зменшила його розмір до двох прямокутних кусків бурої (брунатної) вовни, злучених разом двома стяжечками або шнурочками. Цей параман одягається навколо шиї, один кусок вовняний на грудях а другий на спині. Коли він поблагословлений, він має на собі запевнення Пресв. Богородиці, що хто помре будучи зодягнений у цей Її параман, не буде страждати від вічного вогню.

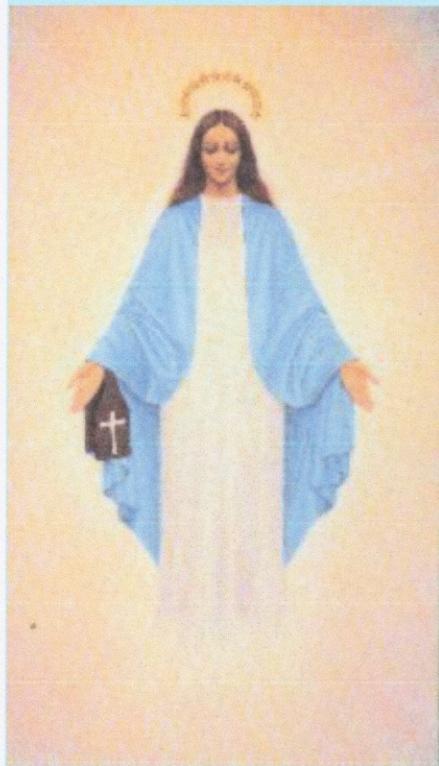
У Східній Церкві згадується плащ-омофор Пресв. Богородиці вже на декілька сторіч раніше. Наши предки-слов'яни часто любили пускатися вниз Дніпром, через Чорне Море, щоби нападати на грецьку столицю Константинопіль, тобто Царгород або Візантію. Слов'яни були в той час поганами. Отож, у 921-ому році, коли війська грецького імператора були відсутні, в походах, слов'яни обступили місто, тримаючи його під облогою. Мешканці Константинополя дуже перелякалися, бо були безоборними. Архієпископ Константинополя зібрав усіх у катедрі передмістя Блахерни, де зберігався омофор Пресв. Богородиці і проводив вірним молитву. Посеред цих молитов з'явилася, стоячи на купулі Церкви,

Пресвята Богородиця, простягаючи свій омофор понад усім містом. Для напасників це було таким страшним видовищем, що вони негайно відступили і втекли.

З того часу Східна Церква відзначає святом Положення Ризи Божої Матері у дні 2-го липня.

2-го липня 1961 року

Важливістю цієї дати є факт, що перша поява Матері Божої у Гарабандалі була саме 2-го липня, 1961-го року.

Коли Божа Мати з'явилася у Гарабандалі як «Пречиста Діва Кармелітської Гори», це було наче для того, щоби підкреслити важливість Її Парамана, а також і те, що наша Небесна Мати є захисницею всіх нас - і тих зі сходу, і тих із заходу.

В Гарабандалі, на протязі чотирьох років, Пречиста Діва являлася чотирьом малим дівчаткам щоденно, багато разів кожного дня: вночі і вдень, зимою і літом. Вона провадила їх крізь ціле село в екстазі, проказуючи з ними Вервицю. Найчастіше Богородиця провадила молоденьких візіонерок до церкви, молитися перед Найсвятішими Тайнами. Вона підкреслювала також важливість молитви за священиків, часте відвідування Сповіді, щоденне приймання св. Причастя, часте відвідування Найсвятіших Тайн, але поперед усього - жити добрим християнським життям.

Одягання брунатного Парамана і щоденне проказування Вервиці було постійною основною темою цих відвідин. Мати Божа навчала дівчаток молитись поволі, зосереджуючись над проказуваними словами, не лише вимовляти їх швидко, без призадуми.

Інколи Мати Божа з'являлась із Дитям Ісусом. Тоді дівчатка гралися з Ним і при одній такій нагоді, вони кидали йому маленькі камінці, ховали їх у своєму волоссі й хотіли, щоб малий Ісусик відшукував їх. Мати Божа збирала ці камінці, цілувала їх і повертала дівчаткам назад, але казала, що Вона радше цілувала б благословлені предмети. На це люди відгукнулись, приносячи свої хрести з Розп'яттям, вервички, молитовники, ікони, все, що тільки мали. Мати Божа цілувала їх і повертала їхнім власникам. Вона обіцяла також, що через Її поцілунок, Її Син буде діяти дива й чуда.

Одним із таких поцілованих предметів був медальйон, який одна з візіонерок, Кончіта, пізніше подарувала для Джоуї Ломанджіно, сліпого чоловіка з Нью-Йорку, який пізніше заснував найбільший всесвітній Гарабандальський апостолят. Де б він не промовляв, він завжди запрошує присутніх підходити, щоби поцілувати цей медальйон, який цілувала Мати Божа. Обіцянка Богородиці здійснилася - бо через цей медальйон багато, багато людей було чудесно оздоровлено.

Наше відношення до Гарабандалу

Яке наше відношення до подій в Гарабандалі?

Михайло і я виростили в іммігантських українських родинах, внаслідок чого, наше життя було тісно

пов'язане з нашою українського спільнотою. Обоє ми працювали у тій самій українській молодіжній організації. Я навчала в українських суботніх школах, співала в хорах, провадила літні табори. Михайло був у Крайовій Екзекутиві тієї ж молодіжної організації, і в 1986 році був вибраний її президентом на Канаду. Коли нам народилися діти, ми виховували їх у такий самий спосіб, як були виховані ми самі. На додаток до шкільної науки в державній школі, вони навчались в українській суботній школі, а також ходили на лекції музики і народніх танців і брали участь у різних спортивних зайняттях, як це робить більшість дітей Північної Америки.

Михайлова дентистична практика була дуже успішною. Він любив свою працю. Пацієнти любили його. Деякі приїжджали здалека, щоб лиш лікуватися в нього. Життя було прекрасне. Наші діти, Наталя і Андрій, вчилися в школі дуже добре. Кожний був здоров. Життя не могло б бути кращим.

У тому часі релігія не була особливо важливою в нашему житті. Ми були т. зв. "недільними католиками," а коли в неділю траплялося щось іншого, тоді не раз відвідування церкви відкладалося. Але Бог мав інші пляни.

Страждання починається

Увечері 19 лютого, 1986 р. Михайло повертається додому з проби хору. Він зупинився на одному перехресті, очікуючи можливості звернути наліво. Інших авт, що їхали в тому самому напрямі, на дорозі не було. Раптом, з-пода закруті поза ним, виїхав малий Volkswagen і з шаленою швидкістю увігнався в наше авто. Зудар був такий сильний, що наше велике авто було кинуте 30 стіп (10 мертів) вперед, аж на другий кінець перехрестя, а Volkswagen був цілковито знищений.

До сьогоднішнього дня Михайло не пам'ятає, як і коли він вийшов із свого авта. Коли врешті появився полісмен, він звинуватив другого водія за безвідповідальну їзду. На цьому ж розі знаходилася також станція швидкої допомоги. Коли службовці станції почули зудар, негайно повибігали. Але дивно, що ані вони, ані полісмен не догадались взяти Михайла до лікарні. Його відпустили щоб він сам, у власному авті, добився додому, а була це ще півгодинна віддала їзди по шосе.

Наступного ранку Михайло не міг підняти голови з подушки. У нього був суцільний біль - від шиї, крізь щелени, до плечей і вниз хребтом. Того дня ми мусіли відмовити пацієнтів, а Михайло пішов до лікаря, який негайно відіслав його на рентгенівське пересвітлення. Алеж, коли поламаних костей немає, рентген не виявить нічого. Михайлова дали лише ліки проти болю і для розпруження м'язів, і відпустили додому. Коли біль почав гіршати, Михайла вислали до спеціаліста, а потім до другого, а потім до ще іншого. Так почалися довгі вісім років частих відвідин лікарів-спеціалістів, адвокатів, терапевтів, хіropрактиків, а навіть психиатрів, бо коли лікар не спроможен поставити діагноз, тоді вся справа обов'язково мусить бути вигадкою!

Михайло не міг приймати приписаних ліків, бо всі вони спричинювали в нього погані реакції. Єдиним був лише Tylenol -3, який його організм міг толерувати, але він помогав небагато, або взагалі ні. Михайло просто їв їх як цукерки. Я відновляла рецепти на 100 таблеток Tylenol-3 що три тижні, з годинниковою точністю.

Вкінці, після декількох років, Михайлова пощастило відшукати вийняткових лікарів-спеціялістів: у Торонто, в Філадельфії, в Нью-Йорку і ще десять інде. Заблисталі іскорка надії, що ми нарешті доб'ємося потрібної помочі.

Однаке остаточний діагноз був дуже розчаровучий: Михайло мав ушкоджені сухожилки щелепів і ушкоджені деякі хребці шиї. Йому сказали обмежити працю до однієї години денно. Цей стан був перманентним. Михайло міг сподіватися тільки що-раз суворішого артриту в шиї і в горішній спині, а до п'яти років мав стати цілковитим інвалідом.

Живучи в постійному болі і не маючи ніякої полегші взагалі, муситься все-таки утримувати сім'ю, оплачувати витрати і прохарчування сім'ї. Саме почуття обов'язку, а часом одна лише сила волі втримували Михайла хоч частинно працездатним. Він намагався працювати, хоч бувало не раз так, що мусів хтось посеред дня відвозити його додому. Коли траплялося, що він зміг три дні підряд пропрацювати, тоді четвертий день він уже напевно пролежував в болях. Часами він від болю непритомнів, а часом біль аж спричинював йому блювання. Часами біль був так сильний, що Михайло пролежував простягнутий на спині, на долівці, біля 40-а годин, неспроможний ні ворухнутись, ані їсти, ані слова промовити. Він передбачував зміни погоди краще від метеоролога. Тоді бувало йому найгірше. Багато пацієнтів залишило його, але й багато з них були вирозумілими й залишилися, хоча часто телефонували перед від'ездом з дому, щоб упевнитись чи він ще на праці.

На протязі восьми років Михайло втрачав між половиною - до двох з половиною робочих днів кожного тижня. Не потрібно тут математика, щоб обрахувати фінансові наслідки цього. Не зважаючи ні на що, треба платити працівникам, постачальникам і утримувати свій дім. Не раз бувало, що ми не знали, чи вистачить нам грошей на харчі. Втратили ми також і багатьох приятелів. Коли приходиться раз-у-раз відкликати товариські зустрічі, то вкінці перестають і запрошувати вас, чи навіть до вас телефонувати. Так воно було і з нами.

Коли когось на праці заатакує біль, він старається його маскувати, але тоді, коли приходить додому, він дає волю своїм почуттям. Через вісім років, я з дітьми - наче боксерські мішки приймали усі Михайлові емоційні вибухи. Я ніколи не знала, яким Михайло повернеться додому того дня. Його вибухи були непередбачливі. Щонебудь могло їх спричинити. Діти також були схвильовані. Як вияснити 6-ти, чи 10-тилітній дитині, що татко не розгніваний на них. «Чому татко завжди кричить на мене?» «Чому татко не хоче бавитись зі мною? Чому не хоче він підняти мене?» Як ви виясните 6-ти, чи 10-тилітній дитині, що татко не є розгніваний, він хворий? Через вісім років я була і мамою, і батьком для дітей, стараючись робити вигляд сильної і зрівноваженої особи.

Знаючи безвихідність свого положення Михайло почав впадати в щораз то глибшу депресію. Кожного тижня, на протязі отих восьми років, я чула від нього одну із двох речей: «Забирай собі дітей, і залиши мене. Ти заслуговуєш кращого чоловіка, діти заслуговують кращого батька. Залиши мене і йди собі.» Або: «Іди до гаражу, візьми сокиру і дай мені по голові, бо я вже більше не можу переносити цього!».

Правду кажучи, що поміж Михайловими вибухами, його розпачем і хворобою, бути мені в ролі двох осіб рівночасно, і помагаючи йому рівноож у праці, мені здавалося, що от-от втрачу ум. Я могла збожеволіти. Або наше подружжя розірветься, або я опинюся в психіатричному закладі. Одне, і тільки одне, рятувало нас, а це була моя Вервиця і Пресвята Богородиця. Факт, що Михайло і я щасливо пережили це випробування, та що ми є тут обоє, щоб вам про це розказати, я завдячу Вервиці і нашій Небесній Матінці, Пречистій Діві Марі, і Її єдиній. Я дякую Її за це кожного дня.

Дякую Тобі, Мамочко!

Решта цього оповідання належить Михайлові (дивись: «[Відновлене Життя](#)»).